

Να γίνωμε αληθινά παιδιά Του (Κυριακή Β΄ Λουκά)

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Μετά από την κλήση των πρώτων μαθητών Του ο Κύριος ξεκινάει την επίγεια δράση Του, θέτοντας τις βάσεις της διδασκαλίας Του στην επί του Όρους ομιλία, μέρος της οποίας αποτελεί το Ευαγγέλιο της Β΄ Κυριακής του Λουκά. Προκειμένου να προσεγγίση τα πλήθη που διψούν να ακούσουν τον λόγο Του και να θεραπευτούν από Αυτόν σωματικά και ψυχικά, «ανέβη εις το όρος και εδίδασκεν αυτούς» (Ματθ., ε΄ 1-2), ή, όπως αναφέρει ο Λουκάς, «έστη επί τόπου πεδινού...και επάρας τους οφθαλμούς αυτού ... έλεγε» (Λουκ., στ΄ 17-20).

Ο λόγος Του είναι παρηγορητικός, στάζει σαν βάλαμο στις καρδιές των πτωχών, υλικά και πνευματικά, των πεινώντων, των κλαιόντων, των ονειδιζομένων και διωκομένων ένεκεν του ονόματός Του. Είναι, όμως, και ανατρεπτικός ο λόγος του Κυρίου. Καλεί όλους τους αδικημένους όχι να εκδικηθούν αυτούς που τους αδικούν, ούτε απλώς να αμυνθούν, επιλέγοντες την παθητική στάση, αν και αυτή ενδείκνυται σε κάποιες περιπτώσεις, αλλά να γίνουν επιθετικοί.

Θα αναρωτηθή κάποιος εύλογα: Να γίνουν επιθετικοί οι μαθητές του Κυρίου; Ναί, αυτό ακριβώς ζητάει ο Κύριος: επίθεση, όχι όμως εναντίον των αμαρτωλών αλλά εναντίον της αμαρτίας. Γι' αυτό, λέγει «τοις ακούουσιν □ αγαπάτε τους εχθρούς υμών, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς, ευλογείτε τους καταρωμένους υμίν, και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς (γι' αυτούς που σας κακομεταχειρίζονται).» (Λουκ. στ' 27-28)

Αυτήν, λοιπόν, την ιδιότυπη επίθεση εννοεί ο Κύριος, όταν, σε άλλο σημείο, λέγει: «ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην αλλά μάχαιραν» (Ματθ. ι' 34), μάχαιρα εναντίον του κακού, που μας αποσπά από τον δρόμο του σταυρού, που, όμως, είναι ο δρόμος της σωτηρίας μας (ο. π. ι' 35-39).

Για να κατανοήσωμε σε βάθος τον λόγο του Κυρίου, που είναι λόγος σταυρικός, άρα σωτήριος, καθ' ότι ενάντιος στο δικό μας αντισταυρικό θέλημα, χρειάζεται να αναλογιστούμε πως ήταν η ανθρωπότητα πριν από την έλευση του Χριστού. Η επικράτηση του θελήματος του ανθρωποκτόνου διαβόλου, μετά από την πτώση των εξαπατηθέντων από αυτόν πρωτοπλάστων, έφερε τον άνθρωπο και την κοινωνία σε κτηνώδη κατάσταση, όπου παντού δέσποζε η ασέβεια, η αδικία, ο αλληλοσπαραγμός, και για την αποτροπή των εφαρμοζόταν ο «κανόνας» του αίματος: «οφθαλμός αντί οφθαλμού και οδούς αντί οδόντος». Θανάσιμο μίσος κατά του εχθρού και εκδικητική μανία χωρίς τέλος κατά του αντιπάλου, ο οποίος έπρεπε να πληρώση με το ίδιο ακριβώς νόμισμα. Κυριολεκτικά, «homo homini lupus» (ο άνθρωπος ήταν για τον άνθρωπο λύκος).

Επειδή, όμως, ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο, για να καταστρέφεται, αλλά για να προοδεύη με υπακοή προς τον Θεό και με αγάπη για τον συνάνθρωπο, -όπως δηλώνει και η σταυρική εντολή Του στον Παράδεισο, «αυξάνεσθε» σε πίστη και «πληθύνεσθε» σε έργα αγάπης και δικαιοσύνης-, γι' αυτό, ακριβώς, «οικονόμησε», ώστε να έλθη «εν ευθέτω χρόνω» ο Υιός Του στην γη, για να σώση τον κόσμο διά του Σταυρού. Στο πρόσωπο, επομένως, του Εσταυρωμένου Κυρίου μας, ο Σταυρός ανανοηματοδοτείται και από φονικό όπλο γίνεται όργανο και μέσο σωτηρίας.

Γι' αυτό, ακριβώς, λέμε ότι, εάν θέλωμε να δούμε το μέτρο της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο, αρκεί μόνον να αντικρύσωμε τον Σταυρό του Κυρίου μας. Εκείνος, ο Σταυρωθείς και Αναστάς «διά την ημών σωτηρίαν» Χριστός, είναι η έμπρακτη απόδειξη της αγάπης του Πατρός προς την αμαυρωθείσα από την αμαρτία εικόνα Του.

Αφού, λοιπόν, εμπράκτως απέδειξε ο Χριστός την αγάπη Του για τον αμαρτωλό, εμπράκτως καλεί και εμάς να την αποδείξωμε προς τον συν-αμαρτωλό αδελφό μας, εγκαταλείποντας οριστικά τον εκδικητικό «νόμο του αίματος», ξεπερνώντας και τον «αργυρό κανόνα», «μην πράττης στους άλλους ο τι δεν θέλεις να πάθης ο ίδιος», και εφαρμόζοντας έναν καινό κανόνα, που δεν στηρίζεται στην άμυνα απέναντι στο κακό, αλλά στην επίθεση εναντίον του, και μάλιστα με το καλό! «Μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν (Ρωμ. ιβ', 21). «Ψωμίζοντας» και ποτίζοντας τον εχθρό σου, λέγει ο Κύριος, «άνθρακας πυρός σωρεύσης επί την κεφαλήν αυτού» (ο. π. 20). Έτσι, μπορεί να φιλοτιμηθή και να μετανοήση κιόλας, εάν δεν έχη ταυτιστή απολύτως με το κακό.

Αυτός είναι ο ολοκληρωμένος «χρυσός κανόνας» που εγκαινιάζει ο Κύριος με τον λόγο Του. Δεν μας ζητάει απλώς να απέχωμε από το κακό - άρση- αλλά και να κάνωμε το καλό -θέση-, και μάλιστα ευεργετώντας τον εχθρό μας -προς-θεση! Αυτό, ακριβώς, μας προτρέπει μέσα από το Ευαγγέλιο της Β' Κυριακής Λουκά, με τρία χαρακτηριστικά παραδείγματα: «Και ει αγαπάτε τους αγαπώντας υμάς, ... εάν αγαθοποιήτε τους αγαθοποιούντας υμάς, ... εάν δανείζητε παρ' ων ελπίζετε απολαβείν, ποία υμίν χάρις εστί;», αφού «και οι αμαρτωλοί το αυτό ποιούσι.» (Λουκ., στ' 32-34)

Η πρόσθεση, επομένως, που μας ζητάει ο Κύριος, έγκειται στην αγάπη, στην αγαθοεργία και στον δανεισμό προς εκείνους από τους οποίους δεν ελπίζομε να πάρωμε πίσω («μηδέν απελπίζοντες»), ώστε να είναι «ο μισθός ημών πολύς» (ο. π. 35), για την ακρίβεια, για να σιγουρέψωμε τον μισθό μας. Βλέπετε, ο Κύριος θέλει «να μας δώση ολόκληρο τον μισθό μας», και όχι ψίχουλα, θέλει, όμως, να δίνωμε και μείς ολόκληρο τον εαυτό μας, και όχι να είμαστε εγωιστές, θέλει να

προσφέρωμε απλόχερα, χωρίς να περιμένωμε ανταπόδοση, ούτε να είμαστε μικρόψυχοι η και φιλάργυροι, όπως ο πλούσιος νέος του Ευαγγελίου, ώστε να λάβωμε πλουσιοπάροχα και τα αιώνια αγαθά Του!

Τότε και μόνον τότε θα γίνωμε αληθινά παιδιά του Θεού («έσεσθε υιοί υψίστου»), όταν δεν θα εκδικούμαστε, ούτε θα αδικούμε καθόλου τον αδελφό μας, αλλά και δεν θα αδιαφορούμε γι' αυτόν, διότι ο Κύριος «βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ., ε' 45), «χρηστός εστιν επί τους αχαρίστους και πονηρούς» (Λουκ., στ' 35), και «θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν.» (Α' Τιμ., β' 4)

Γι' αυτό μας προτρέπει να γίνωμε ελεήμονες προς τους συναδελφούς μας, όπως και ο ίδιος είναι Θεός του ελέους προς όλους τους ανθρώπους. Να προσέχωμε, επομένως, μήπως με τις πράξεις η και τις παραλείψεις μας πέσωμε «εις χείρας Θεού ζώντος» και τότε θα είναι δικαίως η κρίση Του «ανέλεος» (Ιάκ., β' 13) σε εμάς που δεν επιδείξαμε έλεος προς τους «ελαχίστους αδελφούς» μας (Ματθ., κβ' 45).

Τώρα, λοιπόν, που έχομε εισέλθει στην νέα εκκλησιαστική περίοδο, καιρός να σκεφθούμε σοβαρά, όπως μας καλεί και ο Απόστολος Παύλος στο αντίστοιχο αποστολικό ανάγνωσμα, πως θα καθαρίσωμε τον εαυτό μας, που είναι «ναός Θεού ζώντος», «από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος», ώστε να «ενοικήση» μέσα μας η θεία χάρη, και «να επιτελούμε αγιωσύνη εν φόβω Θεού» (Β' Κορ., στ' 16 - ζ' 1).

Δύσκολος ο στόχος αλλά μεγάλος ο μισθός για όσους προσπαθήσουν να γίνουν αληθινά τέκνα Κυρίου, εφαρμόζοντες συνεχώς και συνεπώς την αγαπητική Του προτροπή: «Γίνεσθε ούν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί.» (Λουκ. στ' 36). Μακάρι όλοι να την ακολουθήσωμε, ώστε, με την χάρη Του, να ζήσωμε αιωνίως μέσα στο απέραντο έλεος της αγάπης Του. Γένοιτο!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN